

Een gemiste kans

W. Baalbergen

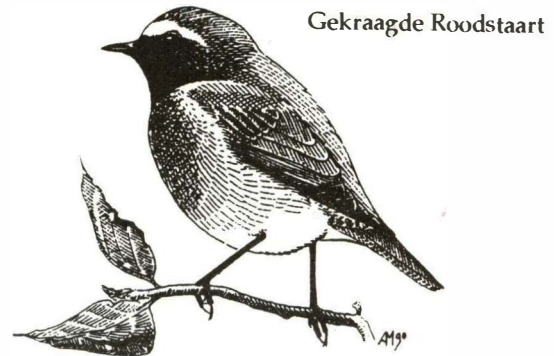
Het is inmiddels genoegzaam bekend dat men wil proberen het uiterste zuiden van de Amsterdamse Waterleidingduinen een wat natuurlijker aanzien te geven. Het Van Limburg Stirumkanaal zal vanaf de Langevelderslag voor een groot deel worden dichtgeschoven. Daarbij zal de waterstand in dat deel van het duin stijgen. Op deze wijze hoopt men de natte duinvalleien van weleer terug te krijgen. Een interessant initiatief, dat we met belangstelling zullen volgen. Met één onderdeel van het plan heb ik wat moeite. Door het genoemde stijgen van de waterstand zullen bosjes onder water komen te staan. De meeste bomen houden niet van natte voeten en zullen in deze bosjes afsterven. Met name is dat het geval in het zogenaamde Verbrande Vlak. Dit ligt ter hoogte van het bruggetje over het kanaal. Vanaf dit bruggetje loopt een zandpad, het Finlayweggetje, door het terrein.

In het plan van de AW-duinen is opgenomen dat de bomen die waarschijnlijk onder water komen, tevoren gekapt zullen worden. Eén van de argumenten hiervoor is het feit dat dode bomen niet zo fraai zijn om te zien. Ik vind dat erg jammer. Het Verbrande Vlak is, was moet ik zeggen, want het kappen is al gebeurd, een fraai buitenduinbosje. Er stonden Meidoorn, Els en Berk met een leuke stand van broedvogels. Zo waren daar Gekraagde Roodstaart te horen, de Staartmees en de Glanskop en broedde er een Goudvink.

In de informatiebijeenkomst, die voor de vrijwilligersgroep van de AW-duinen was belegd, heb ik al wat gemopperd tegen dit onderdeel van het plan. Ik dacht ook dat ik goede argumenten had om de bomen te laten staan. Afstervende en dode bomen vormen ook een deel van het ecosysteem. Veel insecten vinden er voedsel en trekken op hun beurt weer vogels aan. Kortom zo'n stervend bosje vormt een waardevol stukje na-

tuur. Denk maar eens aan gebieden waar Bevers voorkomen en waar deze cyclus zich steeds weer herhaalt.

Als voorbeeld heb ik ook genoemd het Parlevlietbos. Dat lag ten zuiden van Katwijk. Ook dat is onder water komen te staan met het gevolg dat de bomen afstierven. Het bos vormde op den duur een bijzonder interessant stuk natuur waar het goed toeven was.

Gekraagde Roodstaart

Al deze argumenten echter mochten niet baten. De enige toezegging die ik kon krijgen was het feit dat we wat inspraak zouden krijgen met wat en waar gekapt zou worden. Inmiddels is de kaalslag werkelijkheid. Het Verbrande Vlak doet zijn naam weer eer aan, zij het dat er wat minder gekapt is dan oorspronkelijk in de bedoeling lag. Enige tijd geleden zag ik een discussie tussen Midas Dekkers en Winsemius van Natuurmonumenten. Op zijn eigen wijze zei Midas iets over het feit dat Winsemius zijn terreinen wat meer met rust moest laten. Geen gezaag, geen koeien erin en meer van dergelijke modieuze fratsen. Hij verweet hem zelfs met een soort bioindustrie bezig te zijn. Je moet Gods water wat meer over Gods akker laten lopen, aldus Midas.

Om terug te komen op de AW-duinen, dat laatste spreekt mij wel aan. In die zin is er sprake van een gemiste kans.

Ja, meester De Boer

P.J.D. van Malssen

Het hoofd van de Chr. School aan de Nieuwe Zeeweg heeft in de twintiger en dertiger jaren enorm veel gedaan voor het aandacht krijgen voor de plantenwereld. Zoals Jan Verwey als student lichtbeelden over de vogelwereld vertoonde in "De Poolstar". We ervoeren het als een weldaad. Meester de Boer ging niet alleen naar verenigingen toe om te vertellen (ja, hij kon boeiend spreken) over de plantenwereld, waarover

nu de Flora van de Duin- en Bollenstreek tot stand gekomen is. Hij trok ook met zijn klas de toen nog onbebouwde duinen achter de school in. Hoevelen die nu echt bezig zijn, stammen mogelijk af van leerlingen uit die jaren? En die rijkdom aan paddestoelen en zwammen, waarover gerept werd in het laatste nummer van De Strandloper, was er al in onze schooljaren. Leraren van H.B.S. en Gymnasium te Leiden profiteerden ervan: illustratiemateriaal voor